

De ingebeelde verlosser

Normaal gesproken waren er geen onverwachte geluiden in het bos. En niet eens zo heel ver hiervandaan. Het was een begin. Elke vluchtweg was versperd. Ze waren op hun schreden teruggekeerd.

Hij moest het opnemen tegen twee indrukwekkend uitziende poortwachters. Ze stonden daar groot en sterk in hun Middeleeuwse gevechtstenue, compleet met zwaard en hellebaard. Iedere voorbijganger werd om het wachtwoord gevraagd.

Met dat tuig moet je geen ruzie krijgen.

In hem joeg de droefheid voort. Er was pijn van on vervulde hoop en verlangen, een opgejaagde energie, die als een sneeuwstorm over de kale vlaktes van zijn innerlijk raasde, spiedend, op zoek naar een rustplaats, waar hij even op adem kon komen.

De noodzaak om haar te ontmoeten liet hem niet los. Maar ja, hij was schuldig verklaard, en zat vastgeketend aan de dikke muren van een eeuwenoud cachot. Hij moest al zijn kracht aanwenden om de felle ogen en hongerige muilen op afstand te houden. De ijzergeur van hun bloederige slijmdraden droeg tot ver achter de dromerige bergtoppen.

Een troep aanstormende wolven had de paniek geroken. Het angstzweet gutste uit de poriën. Hoog in de lucht het gekras van een bende zwarte raven. Een wonderbaarlijke samenwerking. De raaf verkent, de wolf hapt toe.

De voortvluchtige ziel hunkert naar nabijheid en vertroosting, maar ontmoette op zijn weg slecht ijzingwekkende kilte en onverschilligheid.

Voor hem bestonden er geen aanwijzingen van de egel of de raaf, geen lokroep als richtsnoer. Voor hem bestond alleen de koude grond en de eindeloos verlaten lucht.

Waarom is alles toch zo ingewikkeld? Wat voor kwaad schuilt er in het binnengaan van een huis? Een persoon mag bij onraad toch zijn licht gaan opsteken?

En ja, ik beloof en zweer op het leven van mijn kinderen, hun kindskinderen inclusief al hun heilige nageboorten, dat ik, wat ik aantref met rust zal laten en het niet zal verstoren, *'cross my heart and hope to die.'*

Ik weet zeker dat ik Harro er een grote dienst mee bewijs, als teken van mijn goede wil. Het is onverteerbaar dat zijn familieleden niet op de hoogte gesteld kunnen worden van het tragische ongeval. Het was niet meer dank rechtvaardig, dat hij, Duco, informatie moest gaan inwinnen. Hij was de veerman die Harro op zijn laatste reis had begeleid, op een denkbeeldige boot, de rivier de Styx over, op weg naar de kruising van het naargeestige Tartarus en alle heerlijkheden van Elyseese velden.

Hij was er trots op hem de laatste sacramenten te hebben toegediend. Het enige wat hij de nabestaanden naar waarheid zou kunnen vertellen is dat Harro zomaar opeens was verdwenen, door niemand of iets aangeraakt,

De dood is slecht een aanname.

Ho, wacht een seven! Wat is dat opeens! Hoezo, slechts een aanname?! Er klinkt gevaar in door wanneer zoiets hardop wordt uitgesproken. Het kan beter verzwegen worden. Laat het de Inquisitie van het Woord maar niet horen! Woorden resoneerden in al haar gevangenschap. Wat wordt ermee bedoeld, een aanname? Waar verwijzen die profetische woorden naar? Dood is toch gewoon dood? Niks aanname.

Wordt er gerefereerd aan 'dood in het algemeen' of hebben ze slechts betrekking op Harro's magische verdwijning?

Wat nu al ons denken, voelen en hopen berust op aannames, binnen een strak geregisseerde ordening? Wat nou als gedachten en gevoelens helemaal geen toegang verschaffen tot de essentie van ons bestaan? Dat 'alles wat is' gewoon 'is', zonder verder commentaar of uitleg? Stel dat in onbevengenschap, onmacht en kwetsbaarheid de sleutel tot de Waarheid ligt? Wat dan?

Hij dacht na hoe het hem de eerste keer vergaan was, toen hij nog van niets wist en uit pure nieuwsgierigheid het huis was binnengegaan. Toen alles nog maagdelijk en onbevlekt was. Zijn blazen nog ongeschonden. Er was nog niets gebeurd waarvoor hij zich had hoeven schamen. Hij was een nette, oplettende burger, die zich niet inliet met duistere zaakjes. Iemand om trots op te zijn, die zich niet vergreep aan verboden vruchten.

Hij had maling gekregen aan de zuigende kracht van de verleiding. Met zijn besmettingen en eeuwigdurende buikloop, die, eenmaal ingezet nooit meer over leken te gaan. Tot het moment waarop magere Hein voor de deur met zijn zeis stond te zwaaien.

Nu op zijn schreden terugkeren zou raar zijn. Het besluit hing al geruime tijd in de lucht. Erger dan dit kon het niet worden.

Hij was bekend met verboden visioenen. Slechts gekleed in een lendendoek, op een smal en kronkelig pad, omgeven door witmarmeren zuilen, majestueus oplichtend in het felle zomerlicht. Vol overgave kusten volle lippen zijn mond. Het was het beeld van een zwoele zomeravond die hem in zijn waaktoestand parten kon spelen.

Hij had zich vroeger in zijn verbeelding vereenzelvigd met de Jezus-figuur uit de Bijbel. Ik zal het je nog sterker vertellen, hij wist zeker dat hij de gekruisigde man zelf was, *the one and only*.

De gidsen fluisterden.

Wat haal je nu weer in je kop? Jij?!

De gedachte meer te zijn dan een slagerszoon uit Rotterdam hield hem uit de slaap. Het leek hem verstandig om de gedachte voor zichzelf te houden. Wat niet begrepen wordt, moet vernietigd worden. Het leek hem verstandig om het gedachtengoed niet met Jan en Alleman te delen. Toch voelde hij de druk toenemen om zich als de Verlosser bekend te maken. Het was een kracht die niet langer genegeerd kon worden.

Het verlaten huis ademde een sfeer van bespied ongemak. Het was hem overkomen. Hij was verleid door haar prachtige verschijning. De stemmen bleven maar gaan.

Niets is een eigen keuze.